

За Чиста и Свята Република: Към промяна от втори ред в държавното управление

д-р Пламен Панайотов

Контакти: +359 878 435014 plamenpan@mail.bg <http://en.solutions-centre-rousse-bulgaria.org/>

„Сегашната деспотско-тиранска система да заменим с демократска република”

дякон Игнатий (Васил Левски)

Въведение: Демократска република – що е то?

Републиката (лат: *res publica*) е форма на държавно устройство, при което управлението на държавата се дефинира като „публична”, а не „частна работа” – каквато е грижата за собственото имущество, например. Втората дейност се дефинира като *res privata* и съвместно с *res publica* съставляват двата основни, допълващи се, но и радикално различни домейна човешка дейност. Основен принцип при това деление е невъзможността индивид да върши публична работа – тя (публичната работа) ВИНАГИ се върши във взаимодействие с друг(и) индивид(и).

Езиково основната разлика между тези два вида човешка дейност е: Ако в *res privata* доминира подлога „Аз” (Аз реших, продадох, купих, наех... Моето лозе, семейство, имущество, дом, деца и т.н.), в *res publica* задължително се говори с „Ние” (Ние решихме, казваме, искаме, правим, оценяваме... Нашето становище, мнение, решение, довод и т.н.)

Може да се каже, че основната задача на републиката като форма на представителната демокрация е да ограничава властта на индивида и чрез работата на избраните от народа управляващи групи да осъществява потребностите на принципала – народа.

Това задава първата и основна разлика между монархичните режими и републиката – докато монархиите се управляват от ЕДИН човек, УНАСЛЕДИЛ властта, републиките се управляват от ДВАМА ИЗБРАНИ (или назначени от колективния орган на управление) ръководители – в древния Рим са наричани консули – *con-sules*, „заедно-действащи; които се съвещават, правят нещо заедно”.

В хода на историята постепенно като основна се утвърждава втората от тези същностни разлики – ИЗБОРНОСТ срещу НАСЛЕДСТВЕНОСТ на управлението, като системно се пренебрегва (до степен да бъде напълно забравена) първата и най-важна разлика: ДВАМА (или повече) души, упражняващи властта СЪВМЕСТНО, в противовес на едноличното управление. В съзнанието на народите постоянно се втъпява, че важната

и съществена разлика между *Res Privata* и *Res Publica* е липсата или наличието на изборност, докато се забравя и пренебрегва другата, още по-важна и съществена разлика – в БРОЯ на личностите, упражняващи властта. Така хората в практически почти всички днешни „републики“ са подведени да вярват, че държавното управление на техните страни е „републиканско“, докато то е всъщност ПОЛУ-, КВАЗИ-, или ПСЕВДО-РЕПУБЛИКАНСКО!

У нас: Независимо от постоянно повтаряното твърдение, че живеем в република, всъщност структурата на държавното управление е само ЧАСТИЧНО републиканската. Истината е, че живеем (и не само ние, но и целият т.нар. „демократичен свят“) в МОДЕЛИ на монархично-структурирани държави, независимо дали на върха на държавната пирамида се намира наследствен монарх или избран ръководител (президент, министър-председател, велик вожд, или генсек на доминираща партия). Факта че той (тя) Е ЕДИН ЧОВЕК и че този човек може да овластява други хора НАПЪЛНО ОТРИЧА ИДЕЯТА ЗА РЕПУБЛИКА, тъй като би трябвало да е очевидно, че едноличното управление е част от личния живот, от *Res Privata*, а не от *Res Publica*.

В най-опростен вид, двете основни системи на управление изглеждат така:

Основните разлики между тези две системи са:

1. **Посоката на овластяване** – при монархията тя е отгоре надолу и от индивиди към индивиди и към народ, а при републиката обратно – отдолу нагоре и от народ към индивиди.
2. **Броят държавни глави** – при монархията тя е една, а при републиката – задължително две, или повече!

Малцина си спомнят, че Рим е започнал своята история като ЦАРСТВО, независимо че всичките пет първи царе са били избрани за този пост. След два века замислен като република, Рим остава в историята като империя, просто защото римляните са допуснали грубата грешка да жертват републиката по време на война и да я заместят с държава от монархичен тип – империя, с единствената цел да се управляват войските по-ефективно. Това, което са пропуснали е, че не само войната ще променя формата им на управление, но и управляващия император може да предизвика и поддържа състоянието на война, само за да запази властта си и да не я връща на двамата консули.

В епохата на Римската империя на консулите е отнета реалната власт и длъжността се превърнала в почетна, а от изборна станала назначаема. Така посоката на овластяване се обръща и от републиката не остава нищо; тя регресира до империя.

Изложение: *Две глави мислят по-добре от една.* В хералдиката на много отминали и съвременни държави присъства двуглавия орел:

но реално днес в света съществува една-единствена истински друглава и чисто „демократска република” – Сан Марино, управлявана от двама регент-капитани с равни права, равни задължения, и при абсолютна невъзможност да се вземат индивидуални управленски решения – такива, които не са консултирани с другия регент-капитан.

На латински *consules* означава „тези, които вървят/седят заедно“. Ако единият консул не е наличен – например умре или се разболеет по време на мандата си (нерядко консули са били в предните редици на битките), друг ще бъде избран на негово място.

Абсолютно немислимо е републиката да се управлява от един човек!

НИКАКВИ решения не могат да се вземат без съгласието на двамата. **Избирането** на консулите е първият от контролните механизми над тяхното поведение – те са отговорни не пред някого, а пред избирателите. Принципа на управление **не е „КОЙ”** (партия, личност, клика, групировка, или фамилия) управлява, а **„КАКВО”** управлява – и това „какво” е **разбирателството между консулите**. Ако няма разбирателство между тях – няма и решение!

Думата император идва от латинското *imperator* (буквално, „подготвящ срещу“, или по-общо, „командващ“). Първоначално това е най-високата военна длъжност в Древен Рим, приблизително отговаря на главнокомандващ, но постепенно започва да се използва за владетелите на Римската империя. Императора **назначава** всички на властови позиции под себе си, а те пък тези под тях, в което се корени всяка корупция: когато си назначен на дадена длъжност от някого, ти си верен нему, а не на народа който изобщо не те е избирал. Модела на управление е „КОЙ” и този „кой” може да е

както императора, така и някоя скрита фигура с влияние върху него. Държавата отново от *res publica* става *res privata*.

Решението? Държавна структура на Република Сан Марино:

Вижда се, че тази държава е „чиста и свята република” и не случайно съществува вече 17 века с непроменена структура на държавното управление.

ВСИЧКИ държавни длъжности там са избираеми и всеки управник е отговорен пред народа, който го е избрал.

Интересен момент е, че върховните управляващи държавата се наричат РЕГЕНТ-капитани, т.е. те не са истинските „глави” (*capita*), а просто ЗАМЕСТНИЦИ на истинската глава, която е народа. И е добре да го помнят.

Важно е също, че регент-капитаните се избират за кратък срок и не могат да имат два последователни мандата. След като са служили на страната си веднъж, трябва задължително да почиват два последователни мандата. Могат, обаче, да са министри в съвета на дванайсетте.

Към днешно време, 2020 г., има само три държави, чиято властова структура е чисто демократско-республичанска, по думите на дякон Игнатий – Швейцария, Босна и Херцеговина и Сан Марино. Само те не се управляват от отделна личност, а от някаква форма на колективен орган на управление. Докато Швейцария е страна с пряка демокрация, единствено в Сан Марино представителната демокрация е конструирана като истинска класическа и двуглава *Res Publica*.

Псевдо-републиканска квази-демокрация, или държавна структура на България и много други страни

Какво виждаме у нас, а и на много други места по света?

Очевидно е, че настоящия модел на държавно управление е от смесен тип – републиканско-монархичен, тъй като министър-председателя играе ролята на временен монарх. Никак не е случайно, че той нарича министрите си „моите министри” – те действително са негови, защото той ги назначава и уволнява. Те са отговорни пред него, а не пред народа, който въобще не ги е избирал.

Началната посока на овластяване от народа към индивида **се обръща** и индивида овластява всички останали в държавното управление – точно като монарх! Така изначалната псевдо-демократско-републиканска структура се изражда в деспотско-тиранска (по думите на Дякона Игнатий).

Възможно ли е тази държавна структура да съществува без корупция?

Очевидно не, тъй като всеки назначен на дадена длъжност е лично задължен на този, който го е назначил, а не на народа.

Възможно ли е тази държавна структура да съществува без война и агресия?

Също очевидно не, тъй като основна задача на всеки управник е елиминирането (вкл. физическото ликвидиране) на всеки кандидат за собственото му място. Историята на ВСИЧКИ деспотско-тирански държави изобилства с актове на убийства на всеки потенциален управник от страна на действащия такъв:

- Цялата политическа история на множеството империи, кралства, царства и други деспотско-тирански системи през вековете изобилства с дворцови покушения, преврати и братоубийствени войни, които най-често завършват с кръвопролития и убийства на всеки възможен претендент за трона, както и на много други хора с реално или въображаемо участие в предизвикателството към всяка еднолична власт.
- За да разберем по-добре идеята на дякон Игнатий за чиста и свята република, добре е да я съотнесем към ситуацията, в която той е живял: В Османската империя Мехмед II издава през 1478 г. чудовищния по своята жестокост закон, според който заемащият трона султан има право да избие всичките си братя, за да няма друг претендент за трона. Така всички момчета, синове на съпругите от харема на възраст между 8 и 12 г., които не са били избрани да станат султан, са били избивани поголовно. Целта? – Да се съхрани ЕДНОГЛАВОСТТА на управлението. Законът за братоубийството обаче още повече засилва борбата за трона между синовете на султана. По тази причина през 1617 г. е въведено ново правило за наследяването на султанския трон от най-възрастния жив член на Османската династия. За да се предотвратят евентуалните заговори за преждевременно сваляне и заместване на управляващия султан, той държи всички свои сродници, които имат право да го наследят на трона, в специална част на двореца, наречена кафез. Там в уединение и изолация в течение на дълги години бъдещите престолонаследници се отдават на плътски наслаждения, деградирали физически, морално и духовно. С това се обяснява неоспоримият факт, че на султанския трон се изреждат

безволеви личности, които често са играчка в ръцете на феодалната върхушка, еничарите и дворцовата камарила. (Полезни и любопитни статии. 2017)

- Когато Наполеон воюва с папската държава в северна Италия, той не само не завладява Сан Марино, което би могъл да стори много лесно и бързо, но и издава заповед за освобождаване на гражданите ѝ от всякакви данъци и ги дарява със зърно и брашно, както и с четири оръдия (по неясни причини те никога не пристигат). Той разбира, че тази държавна структура трябва да бъде запазена за пример и модел на бъдещите поколения, но естествено не я въвежда в собствената си Франция, тъй като това би означавало да се прости с властта си.
- Първата задача на Хитлер е била не избиването на душевно болните, евреите, циганите и комунистите (всички те стават негови жертви по-късно), а на потенциалните му вътрешно-партийни съперници и възможната „втора глава” в партията му Ернст Рьом, като в „нощта на дългите ножове” са избити повече от хиляда души от собствените му съратници. Елиминирането на потенциалния властови конкурент (втора управленска глава) може и да не е физическо ликвидиране, но си остава основна задача на Ленин, Сталин, Мао дзе Дун, Бойко Борисов, Корнелия Нинова, Путин, Ердоган, Ахмед Доган и всеки друг управник или кандидат за власт в деспотско-тиранската система.

Така става ясно, че квази-републиканската, но всъщност тиранско-деспотска система неизбежно и непрекъснато ражда корупция и агресия по силата на собствената си природа, без НИКАКВО значение КОЙ е на върха на управленската пирамида. Ситуацията допълнително се усложнява от факта, че тази структура стимулира най-често психопатни, нарцистични и социопатни личности към търсене на власт и участие в управлението. Техните личностови черти идеално се вписват в деспотско-тиранската пирамида, като отново и отново я възпроизвеждат, поддържат и развиват. Това е една от причините сега съществуващите партии и техните лидери да са напълно неспособни и нежелатели опсаната тук демократско-републиканска система въобще да бъде обсъждана като възможна алтернатива на статуквото. Вместо това на народа се пробутват нелепи идеи от рода на мажориталния вот, който под каквато и да е форма не само че не може да промени настоящата система, но вероятно ще задълбочи нейните недъзи поради подчертаване ролята на отделната личност, в противовес на други личности.

В днешните „парламентарни републики” привидната „втора глава” на държавата – президента – не е равен на министър-председателя, няма равни на него права, не може да влияе на решенията му и съответно тази институция съществува само за да създава ИЛЮЗИЯТА за двуглавост в управлението. Вместо СПОДЕЛЯНЕ на властта (както е между кон-сулите и регент-капитаните), ние имаме РАЗДЕЛЯНЕ на властовите функции, от което пряко произтича съперничеството и противостоянието на президент и министър-председател. Без значение кои са тия двамата, най-новата ни история е пълна с примери за това всъщност неизбежно противостоене.

Управленската структура на повечето съвременни „демократични” държави е всъщност от смесен тип – до даден момент в изборния процес те функционират като републики (по думите на дякон Игнатий като „демократско-републикански” структури), но оттам нататък функционират като монархии (или като „деспотско-тирански” системи). Така всички те се оказват псевдо- или квази- републики, отдавна загубили своята чистота и святост.

За да сме верни на завета на Апостола, ние трябва да изградим:

- Чиста републиканска държавна структура, т.е. БЕЗ примеси на монархизъм и
- Свята такава, т.е. непроменима заради каквито и да било актуални обстоятелства.

Други уроци по демокрация от Република Сан Марино:

ВСЯКО управление завършва с тридневен СЪД над управниците. В края на всеки мандат този съд задължително заседава, независимо има или не предварително подадени иски срещу управниците. Всеки гражданин на републиката може да им повдигне обвинение за **ВСИЧКО КОЕТО СА НАПРАВИЛИ ИЛИ НЕ СА НАПРАВИЛИ** по време на управлението си.

Защо?

- Към всички хора, живеещи частния си живот и управляващи собственото си имущество (практикуващи *res-privata*), е естествено да се прилага принципа за невинност, докато не са налице основания за подозиране на престъпление.

- Поради факта, че ВСЯКО държавно управление е по същество управление на ЧУЖДА собственост, към ВСЕКИ, желаещ да участва в управлението, естествено трябва да се прилага принципа за **ПРЕСТЪПНА ГОТОВНОСТ**. В човешката природа е когато си стопанин на собствеността (по думите на Т. Живков), да се изкушиш да ѝ станеш собственик. Естествено е всеки, боравещ с публични ресурси, да се опитва да отклони каквато може част от тях за лична употреба. Въпроса е да има достатъчно системни механизми, които да ограничават и минимизират тази естествена склонност на всеки управник, и демократско-републиканската система дава реални такива инструменти.

- Горното налага обществото да изработи и приложи на практика превантивни и репресивни механизми, които да **ПРЕЧАТ** на **престъпната готовност** да стане **реална престъпност**. Такъв механизъм е и истинският Народен Съд над всеки управник. Няма смисъл да се споменава очевидното – съдиите и прокурорите в този съд не се назначават, а се избират от народа – например по един съдия и един прокурор, избрани от всяка област на страната.

Поради презумпцията за престъпна готовност, не са необходими сложни процедури и СРС-та за разкриване на имуществени престъпления – достатъчно е установяването на значими разлики между имуществото на управника преди и след мандата му. Основен критерий, обаче, е полезността или вредността от действията на управника. Решенията на този наистина Народен Съд са окончателни, не подлежат на обжалване и влизат в сила веднага.

Предотвратяване на злоупотребата с власт

Всеки кон-сул (регент-капитан) предотвратява злоупотребата с власт на другия му колега, като при нужда налага ВЕТО на общите им решения. Както основателя на Сан Марино каменоделец – славянин от Адриатическите острови – Марин казва преди смъртта си „Оставям ви свободни и от двамата!“ . Така двамата кон-сули просто НЕ МОГАТ да действат един срещу друг, а само съвместно един с друг.

Вторият ограничаващ злоупотребата с власт механизъм е гарантираното, сигурно и неизбежно провеждане на Народния Съд, който задължително заседава в края на всеки

управленски мандат. В чистата и свята република всеки гражданин трябва да има правото да завежда какъвто намери за добре иск срещу току-що управлявалите.

Третият ограничител на кон-сулската власт е краткостта на мандата – една година (в Сан Марино мандата е половин-годишен, но това вероятно е прекалено кратко).

Четвъртия механизъм е предварителното определяне от страна на сената (парламента, съвета на шейсетте) на задълженията, задачите и отговорностите на кон-сулите. Те се менят според ситуацията и конюнктурата, затова е добре да се обновяват със всеки мандат. Така кон-сулите са напълно наясно с това, което са длъжни да свършат по време на мандата си.

Пето – кон-сулите не могат да бъдат избирани за втори последователен мандат. Те задължително почиват от управлението за минимум два мандата, следващи техния, преди да могат отново да бъдат избирани за кон-сули (в древния Рим този срок е бил десет-годишен).

Обобщение:

- ЧИСТОТАТА на Републиката включва следните задължителни елементи:
 - Двуглавост – не модел на управление „Кой?“, а модел на управление „Какво?“ – управлява не личност, а СЪГЛАСИЕТО между две личности;
 - Еднопосочност на процеса на овластяване – от народа към личностите в управлението;
 - Мандатност – задължителна почивка след всеки управленски мандат и краткост на мандата;
 - Съдебна отговорност – прилагане на принципа за престъпна готовност към всеки, изкушил се да управлява чуждо имущество;
- СВЕТОСТТА на Републиката означава:
 - Непроменимост на модела на държавно управление;
 - Стратегическа независимост на модела на държавно управление от тактическите задачи и конкретни ситуации.

Би трябвало да е очевидно, че тази държавна структура стимулира за участие във властта консенсусни, комуникативни, психично и социално зрели личности, способни на търпеливо обмисляне на ситуациите, склонни към диалогичност и компромисност, обратно на психопатните личности – обичайните кандидати за властта в тиранско-деспотската система.

Заключение: Само това ли?

Разбира се, *чистата и свята демократска република* би могла да има и други съществени елементи. Важното е:

- те да са доказали своята ефективност в практиката на някоя реална държава, а не да са плод на утопични идеи от рода на "септември ще бъде май",
- да са прости и разбираеми от всеки,
- да се приемат с консенсус от всички граждани,
- да имат потенциала за осъществяване на РЕАЛЕН КОНТРОЛ над управлението.

Всичко това може да стане факт, ако съществуваща или нова политическа формация (или група политически субекти) го постави като цел пред нацията.

Поради съществуващата абсолютна неосведоменост не само на почти всички граждани, но и на участващите в политическия живот субекти по отношение на същността и характерните черти на чистата и свята република, първата стъпка би трябвало да е една просветителска кампания на тази тема.

Едно Велико Народно Събрание може да промени формата на държавно управление към чиста и свята република, така че да **СТАНЕМ** верни на завета на дякона Игнатий, каквито в момента очевидно не сме. Аналитичният поглед към ситуацията, в която живеем сега, ясно разкрива, че днешната българска държава има структура много по-близка до тази на Османската империя например (както и на всички други империи и монархии), отколкото на демократско-републиканска държава, мечтана от него.

Послепис 1: *Защо „промяна от втори ред“?*

Промените от първи ред включват промени от рода „кой“ и „какво“. Структурата на системата, обаче, остава непроменена. Например: Кой ще бъде следващия министър-председател? или Каква бойна техника ни е нужна? са въпроси, които предполагат в отговор промени от първи ред. Те не променят монархичната по същността си структура на държавно управление и съответно не могат да доведат до качествени промени в обществения живот.

Промяната от втори ред касае „как“ е структурирано държавното управление. Никакви промени от първи ред не могат да направят държавата ни истинска република. Чистата и свята Република е различна от монархическата СТРУКТУРА и съответно промяна от втори ред.

За да стане по-ясна и разбираема разликата между промените от първи и втори ред можем да си послужим с пример от химията: промяна от първи ред е пренасянето на въглища от едно място на друго. Изгарянето на въглерода във въглищата и превръщането му във въглероден двуокис, обаче, е промяна от втори ред, тъй като въглеродните атоми са вече подредени по друг начин. Същият този въглерод, поставен в друга кристална решетка, вече има свойствата не на въглища, а на диамант; и абсолютно същият въглерод, подреден във вериги от атоми, съставлява всички живи организми – промяна от втори ред. И в социалните структури по-важен от отделните елементи е начина, по който те са подредени и структурирани.

Послепис 2: *Кои са очакваните трудности?*

- Сегашните политици – както управляващи така и опозиция – категорично ще се нахвърлят срещу горните идеи по всички възможни начини: от пренебрегване и

липса на реакция и отношение до яростно отрицание. Случаят с Наполеон и Сан Марино е показателен: осъзнавайки важността и значението на държавното й устройство, вместо да завладее тази миниатюрна и напълно неспособна да му противостои държава, той й дава преференции и подкрепа, но НЕ ВЪВЕЖДА РЕПУБЛИКАНСКОТО Й УСТРОЙСТВО във Франция, защото това би означавало да се раздели с едноличната си власт.от абсолютно същото се страхуват ВСИЧКИ днешни управници, както и техните опоненти.

- Съществуващите навици
- Липсата на информация. Първа задача е организирането на една просветителска кампания
- Промените от втори ред са много по-трудни от тези от първи ред. Далеч по-лесно е да сменим един министър-председател с друг, отколкото да сменим МОДЕЛА на управление. Когато майките на децата с увреждания казаха „Системата ни убива” те бяха напълно прави, но държани напълно невежи по отношение същността и структурата на чистата и свята република, те се лутаха между институции и индивиди в търсенето на решение. Може би след като прочетат настоящия текст ще имат по-конкретна идея за нужната на всички нас промяна.

Посленис 3: Допълнителни ефекти.

- Хората, ангажирани с управлението, освен управници са и ролеви модели на подражание. Когато държавата се управлява от един човек (деспотско-тиранска система), в обществото се появяват и развиват множество „копия” на този човек. При съществуващото разделение на властите това се мултиплицира в разнообразни разделения в обществото. Така периодично появяващите се конфликти с повод и без повод стават неизбежни. В демократско-републиканската система, управлявана от двама души, които по правило вземат решения само при съгласие помежду им, ролевият модел става именно СЪГЛАСИЕТО. Така в обществото започва да доминира не нечие (обикновено нарцистично и понякога психопатно) поведение, а разбирателството между хората.
- При ясното отграничаване на двете управленски системи, кандидатите за изпълнение на управленски функции също са много различни помежду си. Деспотско-тиранската система стимулира его-центрирани, най-често професионално нереализирани, неуравновесени и некомуникативни гранични „рес-приватни” личности да търсят своята реализация в полето на политиката и властта, по правило в своя лична полза и в ущърб и на гърба на обществото. Обратно на това, демократско-републиканската система кани в управлението диалогични, самокритични, рационално-мотивирани и ориентирани към благо на обществото „рес-публични” личности. Това драстично променя ефективността и ефикасността на управлението.
- Ефекти върху използването на времето и ресурсите. Деспотско-тиранската система е перманентно ангажирана със скандали, караници и разправии, недоволства и протести, което насочва времето, вниманието и мисленето на управниците към тяхното предотвратяване, потушаване и решаване. В демократско-републиканската система времето, усилията и средствата вместо за

скандали и разправии се използват за решаване на реални актуални проблеми на обществото.

- Война и мир. Деспотско-тиранската система е вертикално структурирана и носи всички характеристики на армия или войскова част. Както вътрешните противоречия, така и нуждата от външен враг са постоянни и неизбежни. Прехваленото РАЗДЕЛЕНИЕ на властите в тази система по природата си генерира разделения и в обществото (справка – отношенията у нас между президент и премиер през целия период на „демокрация“).

Демократско-републиканската структура, обратно, задава егалитарността (в противовес на елитарността) като най-важна характеристика на системата. Хоризонталните отношения между кон-сулите (регент-капитаните) са единствено възможните отношения между тях. Така системата става вътрешно умиротворена и външно стабилна. МИРЪТ е главния резултат.

Освен че Сан Марино съществува вече 17 века (непознато в друга държава количество време), още по-важен е факта, че това съществуване ВИНАГИ Е БИЛО МИРНО (КАЧЕСТВОТО му е било неизменно високо).

Да повторим:

Repetitorium	Система	
Обществени ефекти	Деспотско-тиранска	Демократско-републиканска
Корупция	Задължителна и неизбежна	Ограничена, контролирана
Конфликти и войни	Вътрешно и външно задължителни и неизбежни	Вътрешно невъзможни, външно малко вероятни
Системна устойчивост	Липсва – постоянно се променят правила и норми	Чиста и свята – стабилна и „вечна“
Индивидуална свобода	Липсваща или илюзорна	Реална и неизбежна
Общестена отговорност	Липсваща или размита	Реална и неизбежна
Злоупотреба с власт	Задължителна и неизбежна	Ограничена и малко възможна

Да Сапо...

„Ако е за Българско, то времето е в нас а ние сме във времето; то нас обръща и ние него обръщаме.

дякон Игнатий (Васил Левски)

Очевиден факт е, че нашите пра-дядовци и негови (на Апостола) „съвременници” не за били съвременници на идеите му, а само на физическото му битие, след като веднага след Освобождението са хукнали по Европейските кафенета и бардаци да търсят монарх, въпреки Неговото категорично „Ако се бием с турците само за цар, то сме глупци. И сега си имаме султан. Нам трябва не господар, а свобода и човешко равенство.” (Иван Вазов, „Немили-недраги”)

Въпросът е: И днес ли (2020 г.) все още не сме надраснали примитивната социална организация, в която доминиращия алфа-мъжкар или доминираща женска правят всичко възможно да елиминират всяка своя конкуренция и ЕДНОЛИЧНО да управляват страната ни в деспотско-тиранска система; или вече сме дорасли да живеем в ДВУГЛАВА чиста и свята република?

Кой знае?

Ще завърша с едно предложение: КОГАТО МУ ДОЙДЕ ВРЕМЕТО и решим да приложим идеите Му на практика (вместо да красим кабинетите си с Неговите портрети), ще се наложи да дадем име на двамата управляващи. Едва ли „консули” или „регент-капитани” са много подходящи за нас термини. По-българско би звучало „войводи”, но ми се струва че най-точно би било да се наричат „Двамата Съвременници”, защото ще споделят едно и също кратко време в управлението и за да им се напомня че *Sic Transit Gloria Mundi*.

Препратки:

<https://en.wikipedia.org/wiki/Republic>

Полезни и любопитни статии.2017. <http://zpolezno.com>

https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%B0%D0%BD_%D0%9C%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%BD%D0%BE

https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F_%D0%BD%D0%B0_%D0%A1%D0%B0%D0%BD_%D0%9C%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%BD%D0%BE

<https://pateshestvenik.com/%D1%81%D0%B0%D0%BD-%D0%BC%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%BD%D0%BE-10-%D1%84%D0%B0%D0%BA%D1%82%D0%B0-%D0%BA%D0%BE%D0%B8%D1%82%D0%BE-%D1%89%D0%B5-%D0%B2%D0%B8-%D1%83%D1%87%D1%83%D0%B4%D1%8F%D1%82/>